

zen durven we zeggen: Indien er minder goede resultaten zijn, is dit aan de methode niet te wijten.

Waarom kan de klacht dan te wijten zijn? Kan het liggen aan een minder goeden aanleg der kinderen van het tegenwoordig geslacht? Kan het liggen aan te hoog gestelde verwachtingen? Zoekt men de resultaten, waar ze niet te vinden zijn en vergeet men op te merken, waar ze wel zijn?

Is de methode, de opvatting van de onderwijstaak, ze moge dan beter zijn als voorheen, nog voor verbetering vatbaar?

Daarover spreken we D. V. een volgende keer.

STRIKWERDA.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Persstemmen.

„The Banner” zonder Dr. H. Beets.

Onze lezers weten reeds, dat Dr. H. Beets als hoofdredacteur van „The Banner” is afgetreden.

Verschillende Amerikaanse bladen, o.a. ook de groote „Grand Rapids Press”, hebben daarop hun commentaren geleverd. Daaruit bleek welk een alomgeziene persoonlijkheid hij is.

Als om strijd werd het redacteurschap van Dr. Beets genoemd.

Zelf schreef Dr. Beets in „The Banner” een afscheidsartikel, dat door Dr. H. Keegstra in „De Wachter” in een zeer waardeerende beschouwing werd gereviewd. Wij ontleenen daaraan het volgende:

In „The Banner” van den 28sten December vinden we de laatste editorial van Dr. Beets. Dat wordt waarschijnlijk wel niet het laatste artikel, dat van zijn hand in „The Banner” komt. Hij welzijn zal Dr. Beets voortaan, beide in „Banner” en „Wachter” ons volk van de noodige zedingsberichten voorzien en in het algemeen de zaak der zending bepleiten. Maar als hoofdredacteur heeft de broeder zijn werk neergelegd en treedt voortaan Dr. H. J. Kuiper in zijn plaats.

Op de laatst gehouden Synode te Holland, eer de benoeming der hoofdredacteurs voor onze kerkelijke bladen aan de orde werd gesteld, gaf Dr. Beets te kennen, dat hij niet weer in aanmerking wenschte te komen. Aan de begeerte werd in zoverre althans voldaan, dat een ander in zijn plaats verkozen werd.

Tot aan het einde van 1923 heeft de broeder in deze functie gediend en daarmee een volle kwart eeuw het redacteurschap waargenomen.

Voorwaar geen kleinigheid! Voor ons, nog maar zes jaren in dezelfde positie ten opzichte van „De Wachter”, schijnt het een reuzentaak, haast een onmogelijkheid, om vijf en twintig jaren aan een blad als „The Banner” te redigeren. Elke week weer met wat anders voor den dag te komen en editorials te leveren, die door een critisch publiek voldoende belangrijk zullen worden geacht, dat houdt meer in dan de meeste lezers ook maar in de verte kunnen vermoeden. En dan is het schrijven van editorials nog maar een gedeelte van het werk, dat een editor-in-chief week aan week heeft te verrichten.

Ervendien, om eenigzins de moeilijke taak van den redacteur, die thans zijn werk heeft neergelegd, te kunnen waardeeren, moet men niet vergeten, dat er veel en vele andere andere arbeid op zijn schouders rustte gedurende die vijf en twintig jaren. Eerst werd een groote stadsgemeente door hem behield. Later werd hij door de Synode als zedingsdirecteur aangesteld en daarbenevens was er in ons kerkelijk leven nauwelijks eenige onderneming van belang, waarin hij geen werkzaam aandeel ontfing.

Ook kan men niet zeggen, dat met het aanvaarden van zijn redacteurschap vijf en twintig jaren geleden hij een taak op zich nam waaraan zonder stoernis gemakkelijk kon worden voortgegaan in hetzelfde spoor waaraan men gewend was. De reis ging bergopwaarts. Was met de „Banner” geen spelevaren op stil water, noch zeilen voor den wind, maar meestal roeien tegen den stroom op.

Dat alles bedenkende, dan kan men niet anders dan Beets om zijn kracht en onvermoeibaren ijver in zijn persarbeid bewonderen.

Critiseeren is gemakkelijk, maar laat men eens probeeren het na te doen, wat de broeder gedaan heeft, dan zou het groote dank zijn, als men na die vijf en twintig jaren van toewijding nog haast geen woord van waardeering voor hem zou kunnen vinden.

In zijn laatste artikel: „Farewell of the Editor-in-chief”, worden ons interessante mededeelingen aangaande „The Banner” verstrekt. Voor Dr. Beets de hoofdredacteur was, had het blad reeds acht en dertig jaren bestaan. Toen droeg het nog den naam van „The Banner of Truth”. Het was een maandblad echter in dien tijd en het eigendom van de Classis Hackensack. Zijn eerste redacteur was Dr. J. Y. de Baun, die die positie een en twintig jaren lang innam. Het voornaamste doel dat men destijds met het blad beoogde, was, de kinderen Gods te stichten en het erdeel des Heeren te bevestigen en op te bouwen in de dierbare grondwaarheden des Evangelies.

In 1903 werd het overgedragen aan een vereeniging, georganiseerd als „The Banner of Truth Publishing Company”, waarvan Dr. J. Noord wter president werd en die Dr. H. Beets tot editor-in-chief verkoos. Men begon met ongeveer 300 abonnees, waarvan een derde of vierde gedeelte gewoone lezers betaalde. Inderdaad wel een belangrijke vooruitgang, waar de lijst van subscribers thans ongeveer twaalf duizend leest. In beschouwing neemt Dr. Beets onderscheiden personen, die veel er toe bijgedragen hebben, dat men zich in zulk een groei mocht verheugen. Toch mogen we er gerust aan toevoegen, dat al die vijf en twintig jaren Beets zelf de hoofdpersoon is geweest aan wien middellijk de vooruitgang en voorspoed van het blad te danken is.

Dat de nieuwe publishing company, hoezeer ook in harmonie met de beginselen van de oude „Banner of Truth”, eigen idealen had en daarnaar noodige veranderingen in en met het blad zocht aan te brengen, was natuurlijk te verwachten. Met betrekking tot de waarheid, zooals door onze Gereformeerde Kerken beleden, wilde men niet alleen defensief, maar evenzeer offensief optreden. Men zocht niet alleen ons volk in ’t Oosten, maar ook dat in ’t Westen en in ’t Midden te verlegenwoordigen en te bewerken en niet minder moest onder de lezers het jongere element bereikt worden dan het oudere. Ook werd er nadruk op gelegd, dat de inhoud van het blad niet alleen een atichelijk karakter behoorde te hebben, men wilde evenzeer onderrichten en er zich op toeleggen, om een Calvinistische levens- en wereldbeschouwing in breederen zin bij ons volk te kweeken.

Zoo slak men in December 1903 van wal. In plaats van eens, verscheen de „Banner” twee keer in de maand en nog later werd het een weekblad.

Ook kwam er later in dien zin verandering, dat het door de kerk van de vereeniging werd overgenomen en dus evenals „De Wachter” een kerkelijk blad werd. Maar onder alle veranderingen bleef Dr. Beets de leidende persoon, die niet alleen de hoofdredacteur was, maar ook bepaald richting en stuur gaf aan de policy van het blad.

Van het begin af had de jonge redacteur zijne idealen, die hij met ernst nastreefde. In zijn laatste editorial van den 28sten December heeft hij kort en duidelijk aangegeven, wat hij beoogde. Als de moeite waard, om dat hier met enkele woorden te herhalen; want men mag het met Dr. Beets eens zijn of niet en zijn policy goed- of afkeuren, men zal niet kunnen ontkennen, dat die policy in de laatste vijf en twintig jaren grootten invloed op den gang van ons kerkelijk leven heeft geoefend. Men vergelijke slechts.

1. Het zoogenaamde Amerikaanse element in onze kerken, moest een orgaan hebben, waarin het zich uitspreken kon en waardoor het bewerkt kon worden. Zoo werd de American movement, die vroeger zeer sterken tegenstand in onze kringen ondervond, aanmerkelijk gestoemd en geleid door onze eigen mannen.

2. Bezield indertijd door de Stone Lectures van Dr. A. Kuiper, zocht Beets den ingang en ontwikkeling van de Calvinistische levens- en wereldbeschouwing te bevorderen. Wel waren de broederen van Classis Hackensack getrouw aan de theologie van Calvijn, maar van de breedere uiteenzetting der Calvinistische beginselen ook op ander terrein als de theologie, zooals Dr. Kuiper dat had geleverd, droeg men geen kennis. Vandaar dat er toen op geheel de Calvinistische levens- en wereldbeschouwing nadruk gelegd moest worden.

3. Een ander punt van belang, dat aandacht verdiende, was de samenbinding van ons volk. Vooral in Grand Rapids was er sterke verdeeldheid tusschen het oudere en jongere element. Toenadering moest bewerkt, verdenking weggenomen en eendracht en samenwerking bevorderd.

4. Ook tusschen het volk van Classis Hackensack en het andere deel onzer kerken was er niet de gewenschte harmonie. Wat de zuiverheid der leer aangaat had het Westersche deel van ons volk soms niet het volle vertrouwen van de Oostersche broederen. Dat wantrouwen weg te nemen en alzoo de noodige eenheid te bevorderen, was mede in het plan van Dr. Beets opgenomen.

5. Meer bekendheid met onze kerk in de kerkelijke wereld van ons land werd gezocht. Door het taalverschil min of meer geïsoleerd, wist men in Amerika weinig van onze Christelijke Gereformeerde Kerk. Schoone gelegenheid voor ons Engelsch blad, om in Amerikaanse kringen voor onze kerkengroep te verwerven.

6. Onze kerk te verdedigen tegen aanvallen van buiten, waaraan het een vijf en twintig jaren geleden niet onthiek, was mede één van de bedoelingen.

7. Door naderen omgang op onderscheiden vergaderingen leerde Dr. Beets vele Christenen van andere kerkengroepen kennen. De waarheid van de pluriformiteit der Kerk begon hem meer duidelijk te worden. De belijdenis van een algemeene, Christelijke Kerk begon voor hem meer betekenis te krijgen. Hij begon in te zien, dat als we voor de propaganda onzer beginselen en met Dr. Kuipers „Pro Rege” ooit iets van belang zouden doen, we samenwerking met anderen van gelijke gezindheid hadden te zoeken. Alle onnodige verdenking en weerzin bij sommigen van ons volk tegenover anderen poogde hij weg te nemen zooveel mogelijk. Vooral meer samenwerking tusschen onze kerk en het Westersche gedeelte der Reformed Church was één zijner wenschen.

8. Van het allererste begin af was de groote, heilige zaak der zending een van de voornaamste belangen, waarop in de „Banner” nadruk werd gelegd. Die zaak kreeg in ’t verleden niet haar beslag. Beets was zich bewust van de opdracht, die de Heere aan Zijne Kerk gegeven heeft en onvermoeid heeft hij er in de „Banner” ons volk op gewezen, dat trouwheid en verzuim op ’t gebied der zending een zware zonde is voor de Kerk des Heeren.

9. Voor de Zondagschool ijverde hij. Zonder ook maar in iets aan de betekenissen der catechisatie te kort te willen doen (hij heeft het op afdoende wijze getoond), kon hij toch niet verdragen, dat de Zondagschool het Troostsche paard werd genoemd, dat den vijand binnen de wallen bracht.

10. Niet minder was het zijn toelief om bij ons volk ware liefde voor ons land met zijne regering en wetten en instellingen aan te kweeken. In oorlogstijd en vrede wakte hij op tot getrouwheid aan ons land.

Da H. J. Kuiper, die in de plaats van Dr. Beets werd benoemd, is zeker niet de eerste de beste.

Toch zal hij zich wel bezwaard gevoelen om Dr. Beets op te volgen.

En wij voor ons — wij kunnen ons „The Banner” zonder Dr. Beets schier niet denken.

Wij zullen daaraan eerst moeten wennen.

Vanzelf verbieden we de molieven van zijn af treden.

De zorg voor een weekblad is zeer tijdrovend.

Dat Dr. Beets zijn net nu eens naar een andere zijde wil uitwerpen, zullen we hem niet euvel duiden.

In elk geval verbleiden we er ons over, dat de ontslag niet door vermindering van werkkraft werd veroorzaakt of uit lust om wat rustiger te leven, voor komt.

Dr. Beets heeft nog zijn volle vitaliteit behouden. Wordt zijn werk rijk gezegend!

Hebbe hij nooit berouw over zijn thans genomen besluit.

En nu hij wat meer tijd vrij krijgt voor andere arbeid, spreken we de hoop uit, dat die andere arbeid ook zal bestaan in een breedere medewerking aan onze „Reformatie”.

Wij kunnen Dr. Beets verzekeren, dat zijn bijdragen hier op prijs worden gesteld.

HEPP.

PERSSCHOUW.

Verstand verliezen of beschermen?

De P. v. Dijk schrijft in „Zeeuwsch Kbl.”:

In No. 15 van het (Ethische) „Algemeen Weekblad voor Christendom en Cultuur”, wordt op de tweede bladzijde een boek van den Engelschen bisschop Gore over den Bijbel besproken. Dit boek is sterk critisch. Verschillende verhalen zijn niet historisch.

Het bericht over de bovennatuurlijke geboorte verdient wel vertrouwen, maar maakt een veel minder zeeren indruk dan de verhalen over de Opstanding. Gore wijkt sterk af van de traditionele meeningen, ook waar het allerlei verhalen uit het Nieuwe Testament betreft.

De beschouwing over Gore's boek eindigt daarna in het Weekblad met de opmerking:

„Zoo zien wij niet alleen in Engeland maar ook in Nederland een algemeen streven, om de leden der Kerk bekend te maken met een geheel andere wijze van beschouwen, waar het den Bijbel betreft. Onze Kerken zullen door dit proces heen moeten, want indien hier niet wordt ingelicht, zullen de religieuze gevolgen allerbedenkelijkst blijken.

Er is geen ding, dat in ons kerkelijk leven in de kringen der ontwikkelde een waarachtig leven met God zóó in den weg zit, als de bewering, dat de Bijbel van a tot z het onfeilbare Woord van God is.”

Lof voor Gore, wanneer hij tot zelve verschillende verhalen van het Nieuwe Testament van hun historisch karakter geheel of gedeeltelijk berooft, en een boos verwijt voor Gereformeerden, die dit streven om de vastigheden omver te stooten, verderfelijk achten.

Nu bladzijde 5 van hetzelfde nummer!

Bespreking van een ander boek: „De geredde Christus” van Werner Hegemann.

Hegemann laat ook het historische verhaal van den Bijbel los; of liever tracht uit Schriftgevevens een heel anderen Christus te vormen, dan die van de traditionele beschouwing.

Jezus is niet aan het kruislicht gestorven.

Want hij veroordeelt den martelaarsdood: „Ik wil barmhertigheid en geen offerande”.

Daar zijn geen betrouwbare getuigen bij zijn dood geweest. De vrouwen stonden van verre. De jongeren waren gevlucht.

De verschijningsverhalen wijzen op een lichamelijke verkeer. Toen Jezus het hoofd neigde en den geest gaf, viel hij in een soort onmacht...

De aankondiger van dit boek eindigt zijn beschouwing met de vraag:

„Zijn wij in onze „cultuur” langzaam maar zeker bezig ons verstand te verliezen?”

Ik weet niet wat Ethische lezers bij zulke lectuur en voorlichting voor gedachten hebben. Maar ik heb mijzelf afgevraagd:

Wanneer Bisschop Gore geprezen wordt, omdat hij leeraar, dat allerlei verhalen of in het geheel niet of zooals ’t geboorteverhaal, maar twielfachig betrouwbaar zijn, waarom wordt dan Hegemann, die het met het levensverhaal niet zoo precies neemt naar een zenuwdergescicht verwezen?

Wie heeft het recht om uit te maken wat mag blijven staan of wat er uit moet?

Niet men het niet kwalijk, wanneer Hegemann, misschien wat ruwer, precies hetzelfde doet als waar over de Bisschop wordt gesproken.

Want de waarheid evenaars als de heiligheid van den Bijbel, maakt men niet bij meerderheid van stemmen uit.

Dr. v. Leeuwen, dr. Kuiper, ds. Jaspers, prof. Aalders.

Dr. K. Dijk schrijft in „Gerol. Kbl. Den Haag”:

In Rotterdam heeft in een openbare vergadering voor de vereeniging Woord en Geest Dr. N. D. v. Leeuwen gesproken over het onderwerp: De Heilige Schrift in en als Oostersche licht. Het verslag in „De Standaard” van Vrijdag 1 Februari zegt ons het volgende:

Spr. liet zien, dat de Bijbel een Oostersche boek is en dat Israëls godelofst en godelgrippen ver want waren aan die van de Oostersche volken.

In den naam van Javeh drukken de Bijbelschrijvers uit, dat de deugden van alle heidengoden in Israëls God zijn verzameld. Eigenaardig is dat ook de God der Sydenen Ashtar, door hen Eloim genoemd wordt. Dat is dus een Oostersche verschijnsel, want ook Farao noemde men Iliano.

De patriarchen voor den zondvloed bereikten een

hoogen leeftijd van in spijkers heeft men neerd met op de tijd Berousus re

De heilige dat getal u spreker.

Volgens de wereldse Men rekent volgens we geweest zijn jaar. Maar p.m. 2807

In Er wen lang achter voor Christ Overeen

daaruit, d drukking zi zelf wijst 40 jaar in Zou Moz

Zippora en Egypte leri getallen sy Spr. toen

in 605 voo geweest. N tegen Nine als Farao-S plaats tre Assyrië t Westelijke

enige jare in t Louvr aan dien 1 aan vriend

Met opzi k vastig l den naam dat de deu zijn versen

spraak van gebruikt, heeft geen wijze aan

kort doet principiel gen van h Goddelijk t

tisch is er ook op uit hoe langer

genoeg all en Goddeli gen gelijke

leven der halen aan berichten treden van

en de doo instellingen als de eig zich aan

de profete genheden den eenige tus dien II zondaren

wijze in l vinden. He zondere o heeft niet

overstelp van nange Aan dit niet veel

Slechts Wanneer als Dr v den zich

Dr v al volging va heeft. En wan

nu nog l Onze ke alle versla Al kost

In de he Leeuwen ha sterdam Zuid

Dr v. L bijbelcritis dat de ge tijden het draagt, is

dat zelf o waaruit l oud word de rede t

de richtin zij nu ool holiok, en muerve, d valling ro consequen

Mischie achten be maar intu onder een de kwestie 111-113 door een

Schriftlaan pijlen, ter predikante